

Overweging bij de viering van het weekeinde van 18 en 19 november 2006 door Sjaak Stegers.

Zaterdagochtend 18 november bereid ik de overweging voor het weekend voor. De lezingen van Daniel en Marcus over de dag des oordeels maken mij niet vrolijk. Gelukkig kijken we thuis vanaf twaalf uur traditioneel, ook de jongens met hun vriendinnen naar de intocht van Sint Nicolaas op de televisie. Warme chocomel, speculaas en chocolade staan op tafel en we genieten van het gezellige samenzijn en de lotgevallen van Sinterklaas en zijn Zwarte Pieten. Het humoristische commentaar van die opgeschoten pubers op het gebeuren is niet uit de lucht en alle deelnemers op de buis worden kritisch geanalyseerd tot in de kleinste details of zij hun rol in het Sinterklaasgebeuren wel overtuigend genoeg vertolken. De regels van het schoentje zetten worden enthousiast ontvangen en spontaan aangevuld met een verplicht te zingen Sinterklaaslied en de plaats voor de schoenen. Dit alles als voorbereiding op Sinterklaasavond, die door mijn kinderen als een soort dag des oordeels ervaren wordt. Allerlei voorvallen in het afgelopen jaar worden genadeloos geregistreerd en door Pieten op rijm gezet en de meest dwaze surprises worden afhankelijk van het incasseringsvermogen van de ontvanger ontworpen. Het voorlezen van de rijmen en het uitpakken van de "low budget" cadeaus zijn een bewijs van het respect en liefde voor elkaar door de moeite en tijd die men voor elkaar genomen heeft.

Het zoekraken van het Sinterklaasboek bij de intocht en de paniek die daarmee gepaard gaat, doen mij denken aan de lezingen van vandaag. Die apocalyptische verhalen gaan ook over de dag des oordeels.

Een halve eeuw geleden kreeg ons geloof in het scheppingsverhaal een geweldige schok. De natuurwetenschap ontdekte, dat de wereld niet in zes dagen geschapen was, maar er miljoenen jaren over gedaan had.

De boodschap van het scheppingsverhaal was niet: zo en zo heeft God het precies gedaan; maar God staat aan het begin van alles en daarom is de wereld en de mens in diepste wezen goed. Meermalen is te lezen: "God zag dat het heel goed was."

De bijbel wil ons over het "hoe" van het einde niets vertellen. Het enige dat de Bijbel ons zeggen wil is: Ons bestaan heeft een zinvol begin en het zal ook een zinvol einde hebben.

In het begin schiep God de mens, aan het einde zal hij de mensen bijeenbrengen. Ons bestaan hangt niet in de lucht en is niet afhankelijk van een louter toeval.

Hij die ons het leven instuurde, wacht ons aan het einde van ons leven op. Met Hem zijn wij begonnen en op weg gegaan, Hij zal ons ook tot voltooiing brengen.

Het einde is geen uitzichtloze ramp, het einde is voltooiing en speelt zich af in het licht van God. God die ons het leven in heeft geduwd, vangt ons aan het einde met diezelfde armen op.

Misschien zei Jezus daarom op het eind van zijn leven:

"In uw handen beveel ik mijn geest. Het is volbracht."

De meeste mensen denken dat het leven twee zekerheden kent. Het begin en einde, geboorte en dood. Als christenen worden we er voortdurend aan herinnerd, dat er een derde gegeven is; namelijk het leven wat ertussen zit. Daar hebben we de vrijheid in eigen handen om er iets van te maken. Ieder met zijn eigen keuzes, mogelijkheden en aanleg. Jezus gaf ons als richtlijn twee hoofdgeboden gelijkwaardig aan elkaar: "Geef God de plaats in uw leven waar hij recht op heeft en getuig in woord en daad van de liefde voor uw naaste."

Daar ligt voor ons de uitnodiging in de lezingen van vandaag. Amen.